

บทที่ 1 บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีภาษาของตนเองซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษโดย ก่อให้เกิดเอกภาพ เสริมสร้างคุณภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพซึ่งคนไทยได้ใช้ภาษาไทยในการพูดการเขียนแสวงหาความรู้ ส่งเสริม ภูมิปัญญาและเป็นหลักฐานในการค้นคว้าบันทึกเรื่องราวต่างๆ แสดงให้เห็นว่าไทยเป็นชาติที่มี วัฒนธรรมสูงตั้งแต่โบราณกาลจนปัจจุบัน คนไทยเป็นเจ้าของภาษา ควรภาคภูมิใจที่ชาติไทยใช้ ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ที่ ทรงพระราชทานไว้ว่า “เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาลจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้” (สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย, 2547 : 7)

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และสร้างเสริมบุคลิกของคนในชาติให้มีความเป็นไทยและเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้าง ความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถดำรงชีวิตร่วมกันได้อย่างสันติสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 37)

ประเทศไทยจะเจริญก้าวหน้าเกิดการพัฒนาในทุกด้าน จำเป็นที่คนในชาติจะต้องได้รับการ ศึกษาเล่าเรียนในทันกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาการ จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มุ่งพัฒนาให้คนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มาตรา 10 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 กำหนดว่า “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคล ซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือ บุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตัวเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาสทางการศึกษา ต้องจัดให้บุคคล ดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสไม่รับการศึกษาระดับพื้นฐานเป็นพิเศษ” และวรรค 3 กำหนดว่า “การศึกษา สำหรับคนพิการ ในวรรค 2 ได้ จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และบุคคล ดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตาม หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 1-2)

ทักษะที่นับว่ามีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาไทย ได้แก่ทักษะการอ่านการเขียน เนื่องจาก การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดเป็นเครื่องมือในการพัฒนาการคิด สติ ปัญญา และ ทักษะคิด สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมนท่ามกลาง สังคมยุคดิจิทัลข้อมูลข่าวสารดังเช่นปัจจุบันนี้

การอ่านเป็นหนึ่งในสี่ทักษะทางภาษาที่ต้องฝึกฝนอยู่เสมอและไม่มีวันสิ้นสุดสามารถฝึกฝนได้ เรื่อยๆ ตามวัยและประสบการณ์ของผู้อ่านเพราะการอ่านนั้นเกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตเป็นเครื่องมือ สำคัญช่วยให้มนุษย์ได้รับความรู้ความคิดและความบันเทิงใจ ช่วยปรับปรุงชีวิตให้สดใสเสมอและ การอ่านยังก่อให้เกิดประโยชน์แก่มนุษย์โดยตรง โดยเฉพาะในชีวิตประจำวันนักเรียนจำเป็นต้องใช้

การอ่านเป็นประจำ เพื่อศึกษาหาความรู้จากหนังสือหรือจากตำราเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านออกเขียนได้จึงมีชีวิตที่ได้เปรียบในการติดต่อสื่อสารได้ดีกว่าผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออกและเขียนไม่ได้ (กองทัพ เคลือบพนิชกุล, 2542 : 80) ดังนั้นการอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่างๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง ทักษะอีกหนึ่งทักษะที่นับว่ามีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาไทย คือ ทักษะการเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกและความต้องการของผู้ส่งสารออกไปเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านเข้าใจ ได้รับทราบความรู้ ความคิด ความรู้สึกและความต้องการเหล่านั้น ในการเขียนภาษาไทยมีแบบแผนที่ต้องการรักษา มีถ้อยคำสำนวนที่ต้องใช้เฉพาะและต้องเขียนให้แจ่มแจ้งเพราะผู้อ่านไม่สามารถถามผู้เขียนได้ เมื่ออ่านไม่เข้าใจ ผู้ที่จะเขียนต้องใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับผู้รับสารด้วย (มารีนา ชันสรवल, 2545) ดังนั้นการเขียนสะกดคำตามอักษรวิธี การเขียนสื่อสารรูปแบบต่างๆ การเขียนเรียงความ ย่อความ เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า เขียนตามจินตนาการเขียนวิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 38)

จากสาระสำคัญตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่ได้ระบุถึงสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษาของเด็กทุกประเภทว่า เด็กเหล่านี้มีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ทำให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องเตรียมพร้อมในการที่จะรับเด็กทุกคนเข้ามาศึกษา โดยจากการสังเกตจำนวนนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนพระเทพนังรังวิทยาการ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2556 พบว่าในช่วงเปิดเรียนใหม่มีนักเรียน มาเรียนครบจำนวนทุกชั้นเรียน แต่เมื่อเรียนไปสักระยะหนึ่งพบว่าในแต่ละห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนขาดเรียนหลายคน คณะครูที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทุกคน จึงได้ประชุมปรึกษาหารือถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและได้นำปัญหานั้นรายงานให้ผู้บริหารโรงเรียนรับทราบ เพื่อหาแนวทางในการดำเนินการแก้ไขต่อไป ผู้บริหารได้เล็งเห็นปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องรีบดำเนินการเพื่อหาแนวทางแก้ไขโดยด่วน ทางโรงเรียนจึงมีคำสั่งให้ครูที่ปรึกษาในแต่ละห้องเรียนพร้อมครูแนะแนว ออกเยี่ยมบ้านนักเรียนที่ขาดเรียนทุกคนเพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาและสาเหตุที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง ผลปรากฏว่าเมื่อครูที่ปรึกษาและครูแนะแนวได้ออกเยี่ยมบ้านนักเรียนครบทุกคนแล้วได้นำข้อมูลที่ได้รับการประชุมและหาข้อสรุป จึงทำให้ได้ทราบถึงปัญหาที่แท้จริงถึงการขาดเรียนของนักเรียนคือ นักเรียนส่วนใหญ่มีสาเหตุไปในเรื่องเดียวกันคือ อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ จากที่ได้พูดคุยซักถามกับนักเรียนเหล่านั้นพบว่า นักเรียนยังขาดทักษะทางด้านการอ่านและการเขียนภาษาไทยเป็นอย่างมาก ทำให้เป็นปัญหาด้านการเรียนในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ซึ่งเป็นปัญหาที่ทำให้นักเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง ทำการบ้านและทำงานที่ครูสั่งไม่ได้เป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่ยอมมาโรงเรียนและส่งผลทำให้ให้นักเรียนออกกลางคัน ปัญหาที่ก่อให้เกิดความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา เพราะเป็นปัญหาที่ส่งผลต่อตัวนักเรียนเองและจะทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกหลายประการเนื่องจากเด็กที่ออกกลางคัน

เหล่านี้จะไม่ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นและส่งผลให้เป็นบุคคลที่เป็นปัญหาของสังคมและมีผลกระทบต่อประเทศชาติต่อไป

จากการที่โรงเรียนได้ทราบถึงสาเหตุ ที่ทำให้เกิดปัญหาการขาดเรียนของนักเรียนและส่งผลให้นักเรียนออกกลางคันนั้น โรงเรียนจึงได้รับดำเนินการแก้ไขอย่างเร่งด่วนตั้งแต่ปีการศึกษา 2557 เป็นต้นมา โดยจัดทำกรให้ให้นักเรียนที่สมัครเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทุกคน ต้องสอบวิชาพื้นฐานให้ครบทั้ง 5 วิชาที่กำหนดและต้องทำแบบทดสอบการคัดกรองภาษาไทยที่โรงเรียนได้จัดทำขึ้น เพื่อเป็นการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน การเขียนและเพื่อใช้จัดกลุ่มนักเรียนและจัดชั้นเรียน กล่าวคือนักเรียนที่มีผลการคัดกรองในด้านการอ่าน มีคะแนนในระดับ ร้อยละ 40-59 และ/หรือด้านการเขียน มีคะแนนในระดับ ร้อยละ 20-39 จัดให้อยู่ห้องเรียนเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อช่วยในการแก้ปัญหาให้นักเรียนในเรื่องการออกกลางคันและช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน การเขียนได้ดำเนินชีวิตอยู่ในโรงเรียนและเรียนอย่างมีความสุขจนกระทั่งจบการศึกษา

ในปัจจุบันพบว่านักเรียนมีปัญหาทั้งด้านการอ่านและการเขียน ผลการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติเกี่ยวกับการอ่านหนังสือ พบว่าวิกฤตทางภาษาไทยเป็นปัญหามากที่สุด คือ การอ่าน โดยปัญหาที่พบทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและอุดมศึกษาส่งผลกระทบต่อการศึกษาของชาติจึงจำเป็นที่จะต้องแก้ไขปัญหาก่อนที่ประเทศชาติจะปราศจากผู้มีการศึกษา (วิกฤตหนักเด็กไทย “เขียน-อ่าน” ไม่ได้, 2550 : 7) และจากการสรุปข้อมูล การอบรมสัมมนาในเรื่องปัญหาภาษาไทยสู่วิจัยด้านทักษะการเขียน พบว่านักเรียนเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ได้ โดยเฉพาะคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา เขียนไม่ถูกต้อง ไม่สวยงาม เขียนประโยคง่ายๆ ไม่ได้ เขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ได้ เขียนตามที่กำหนดไม่ได้ เขียนบรรยายภาพเล่าเรื่องความรู้สึกนึกคิดจินตนาการไม่ได้ เขียนสื่อสารได้ไม่ชัดเจน ฯลฯ (วัชรภรณ์ วัตรสุข, 2550)

จากการศึกษาการพัฒนานักเรียนที่มีความต้องการพิเศษของโรงเรียนลองวิทยา คือการใช้แบบฝึกทักษะ ดังที่ วัลภา กาแก้ว (2550 : 80) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนสูงขึ้น เมื่อได้รับการพัฒนาโดยใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านการเขียนภาษาไทย เมื่อผู้วิจัยได้นำแบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนภาษาไทย นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ไปพัฒนานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียน ปรากฏว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้สามารถพัฒนาการอ่าน การเขียนได้แต่ทั้งนี้ในแบบฝึกทักษะ ดังกล่าวอยู่ในระดับการเรียนรู้คำศัพท์ แต่ยังไม่ปรากฏทักษะในระดับความเข้าใจเนื้อหา มูทิตา แก้วคำแสน (2553 : 4) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะ การอ่านการเขียนภาษาไทย นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ของ วัลภา กาแก้ว (2550) เป็นแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการอ่านและการเขียนในระดับความเข้าใจเนื้อหาขึ้นมาเพื่อพัฒนาในด้านการอ่านและการเขียน นักเรียนที่มีความบกพร่อง ด้านการอ่านและการเขียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพราะการใช้แบบฝึกทักษะเป็นแนวทางหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อแก้ไขปัญหาด้านการอ่านและการเขียนดังที่เพ็ญศรี สุขเสวี (2548 : 56) และทิพย์สุดา จงกล (2541 : 111) ได้ศึกษาพบว่าการใช้แบบฝึกทักษะสามารถแก้ไขปัญหการอ่านและการเขียนได้ และจากผลการวิจัย นวัตกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา พบว่าสื่อที่ทำให้เด็กมีทักษะหรือความสามารถด้านการอ่านและการเขียน คือแบบฝึกทักษะ เพราะแบบฝึกทักษะจะช่วยให้ผู้เรียนได้มี

การฝึกฝนทำซ้ำได้บ่อยๆ หรือฝึกทุกวัน โดยรูปแบบการฝึกต่างๆ นอกจากนี้แบบฝึกทักษะยังทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียน สูงกว่าวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมการสอนในคู่มือครู (กระทรวงศึกษาธิการ, 2538 : 4-5)

เมื่อศึกษาสภาพและแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยเพื่อแก้ปัญหาการอ่านและการเขียนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ขึ้นมาเพื่อใช้ในการสอนอันจะเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้และยังเป็นแนวทางในการพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้นไป

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแทนดงรังวิทยาการ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแทนดงรังวิทยาการ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแทนดงรังวิทยาการ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี

3.ขอบเขตของโครงการวิจัย

- 3.1 ประชากร ที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพระแทนดงรังวิทยาการ อำเภอท่ามะกา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวน 180 คน
- 3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนพระแทนดงรังวิทยาการ อำเภอท่ามะกา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
- 3.3 ระยะเวลาในการศึกษา ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 18 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
- 3.4 เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระการอ่านและการเขียนคำพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะ จำนวน 6 ชุดฝึก

4.นิยามศัพท์เฉพาะ

- 4.1 แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐาน หมายถึง แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้รายงานสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการฝึกปฏิบัติด้านการอ่านและการเขียน จำนวน 6 ชุดฝึก
- 4.2 ประสิทธิภาพของแบบฝึก หมายถึง แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ ทำยบทเรียนของแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทุกชุด

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครบทุกชุด

5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวัดได้จากคะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านและการเขียน ที่ผู้รายงานสร้างขึ้น

5.4 นักเรียนหมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 โรงเรียนพระเทพนังรังวิทยาการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 15 คน

5.5 แบบทดสอบหมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านและการเขียน ที่ผู้รายงานสร้างขึ้น เพื่อทดสอบนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ/นวัตกรรม

.1 ได้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทย ที่ผ่านการพัฒนาและหาประสิทธิภาพจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว

กรอบแนวคิดการวิจัย

การจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย สำหรับการแก้ไขปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- ความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน
- ความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน
- ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดฝึกทักษะ